

Munch

Ovšem tragická intenzita, jež charakterizuje Munchovo dílo není překážkou tomu, aby mělo toto dílo ve velké míře povahu symbolismu a jistým způsobem vytvářelo výrazně osobitou variaci Gauguainova „syntetismu“.

Je pravda, že vztah mezi přírodou a kulturou u Muncha je spíše konfliktní stejně jako u Bocklina než harmonický jako u Gauguaina v Bretani či Polynésii. Stejně tak používal svévolně tento norský malíř barvy, které spíše vypovídaly o lidském duševním soužení než o snovém či bájeném světě jako je tomu u Gaugaina. Ovšem v obou případech fungují ornamenty a výrazná barevnost jako navázání přímého kontaktu mezi jedincem a kosmem, jež propůjčují tomuto viditelnému světu citový a duchovní význam.

K ženě a lásce zaujímá Munch postoj uhranutí a děsu, který je pro něj typickým.

Velmi dobře!